

לפני : כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המשיבה : מדינת ישראל

פסק-דין

1. בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' סגני הנשיא ד' הווארי וא' הלמן והשופט ג' אזולאי) הרשיע את המערער ביום 26.7.2017 על פי הודאתו כחלק מהסדר טיעון בעבירות האלו: ניסיון לאינוס (שתי הזדמנויות), לפי סעיפים 345(א)(2) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); 6 עבירות מעשים מגונים בנסיבות אינוס (שתיים מהן במקרים רבים ואחת מהן במקרים רבים מאוד), לפי סעיפים 348(א) ו-1.

345(א)(2) לחוק; שלוש עבירות גרם מעשה מגונה בנסיבות אינוס (אחת מהן בכמה מקרים), לפי סעיפים 348(א), 345(א)(2) ו-350 לחוק; גרם מעשה אינוס לפי סעיפים 345(א)(2) ו-350 לחוק; ניסיון לביצוע מעשה מגונה בנסיבות אינוס, לפי סעיפים 348(א), לפי סעיפים 348(א), 345(א)(2) ו-350 לחוק; שתי עבירות שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

2. על פי כתב האישום המתוקן, שימש המערער בשנים 2000–2015 ראש ישיבת "אורות הארי" (להלן: הישיבה) ורב קהילה. הוא היה בעל מעמד ודמות משפיעה. רבים פנו אליו לייעוץ ולתמיכה. המתלוננות פנו למערער, ועל רקע זה הוא עשה בהן את העבירות. בכתב האישום המתוקן הופיעו מספרי המתלוננות בכתב האישום המקורי, ולמען האחידות הם יופיעו גם כאן.

3–10. [נמחק עקב צו איסור פרסום]

גזר הדין

11. ביום 6.2.2018 גזר בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' סגנית הנשיא א' הלמן בהסכמת השופטים ד' צרפתי וג' אזולאי) את דינו של המערער. צוין כי הצדדים נקשרו בהסדר טיעון לאחר הליך גישור ממושך, וכי התביעה התחייבה לטעון לעונש ראוי שלא יעלה על מאסר בפועל בן 8 שנים ו-9 חודשים (לצד עונשים נלווים). לשלמות התמונה ייאמר כי הרקע להליך הגישור היה קשיים ראייתיים שהתגלו לאחר פרשת התביעה, והרצון לחסוך עדות נוספת מהמתלוננות. בית המשפט המחוזי הביא את עיקרי התסקירים שנערכו בעניין [נמחק עקב צו איסור פרסום] מתלוננות (מתלוננות [נמחק עקב צו איסור פרסום]). עולה מהם כי המערער הותיר צלקות גדולות בנפשו, וכי הן מתמודדות מדי יום עם תחושות השפלה וניצול, בעיקר על רקע הפגיעה שהמערער פגע באמון שלהן בו. ביטחונן באחרים ובעצמן התערער, [נמחק עקב צו איסור פרסום]. עורכת התסקירים התרשמה שצפוי להן תהליך החלמה ממושך, והמליצה לחייב את המערער לשלם להן פיצוי ממשי.

12. בית המשפט המחוזי סקר עדויות של שני עדי אופי מטעם ההגנה: גיס המערער ועוזר לשעבר של המערער. שניהם סיפרו על הסיוע של המערער לרבים במהלך השנים. הגיס הוסיף על מפעלות המערער ועל הקשיים שמשפחתו מתמודדת עימם לאחר גילוי המעשים נושא כתב האישום. בית המשפט תיאר גם חוות דעת של קרימינולוגית קלינית

מטעם ההגנה. עולה ממנה כי בעקבות ההליך הפלילי והפגיעה במעמד של המערער הסיכון להתנהגות מינית פוגענית הוא ברמה שבין נמוכה לבינונית (וטיפול מוצלח יפחית אותו), והסיכון לרצידיביזם מיני הוא נמוך (בהתקיים טיפול מתאים, פיקוח סביבתי ואיסור ליצור קשר לא מפוקח עם נשים). עוד פירט בית המשפט מסמכים שהגישה ההגנה בדבר המצב הרפואי של המערער והמצב הרפואי של אימו, שזקוקה לטיפול והשגחה. כן הובאו דברי המערער בכתב על הצער, הבושה והחרטה שהוא חש על מעשיו, על שהיה עליו להבין מראש שקשר קשרים לא ראויים בינו למתלוננות, ועל הפגיעה בו, במשפחתו ובקהילה שהקים.

13. בשל הרקע לכריתת ההסדר, העונש שהתביעה טענה לו, והציפיות של המערער הסתפק בית המשפט המחוזי בבחינת השיקולים לקביעת מתחם העונש הראוי – בלי לקבוע מתחם מסוים. בית המשפט נעזר בשיקולים אלו גם כדי לבחון אם ההסדר ראוי, וכדי לקבוע את העונש של המערער. תחילה נקבע כי מעשי המערער אינם אירוע אחד, אולם יש לגזור עונש כולל לכולם. בית המשפט סקר את הערכים החברתיים שנפגעו בעבירות המין: כבוד האדם, אוטונומיה על הגוף ושלמות הנפש, ומצא שמידת הפגיעה בהם גבוהה. עוד צוינו הערכים החברתיים שנפגעו בעבירת שיבוש מהלכי משפט: שמירה על שלטון החוק והשאיפה לניהול תקין של הליך משפטי והליך חקירה כדי להגיע לחקר האמת. אשר לנסיבות שקשורות בביצוע העבירות, ציין בית המשפט את התכנון המוקדם, את הדפוס של ניצול מצוקה ואמון על דרך של "טיפול", את ריבוי המעשים (חלקם לאורך תקופה ממושכת), את הנזק הממשי והקשה למתלוננות, את עשיית המעשים לשם סיפוק יצר מיני ובניצול מעמד כלפי נשים צעירות, חרדיות ונשואות, את ההתעללות שהמתלוננות חוו למעשה, ובעיקר את עשיית המעשים במרמה ובניצול מצוקה ותמימות. בית המשפט מצא כי קשת הענישה בעבירות מין רחבה ונגזרת מנסיבות העניין. אשר לגבולות טווח הענישה צוין העונש המזערי שקבוע בסעיף 355 לחוק, ומנגד נדחתה טענת ההגנה כי תיקון לחוק (שאעמוד עליו בהמשך) מלמד על גבול עליון לענישה בן 4 שנות מאסר.

14. בבואו לקבוע עונש למערער עמד בית המשפט המחוזי על נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית המשפט סקר את מצבו המשפחתי של המערער, את גילו, את מהלך חייו, את מצבו הבריאותי, את עברו הנקי ואת תרומתו לחברה והסיוע הרב שנתן לרבים. כן צוינו המעצר הממושך של המערער, העובדה שהוא עבר במהלכו חוויות קשות, הפגיעה הקשה במשפחתו (שאינה חורגת מזו שנגרמת למשפחה של כל מורשע אחר) והעובדה שהוא קיבל אחריות למעשיו והודה בכתב האישום המתוקן. בית

המשפט העניק משקל מוגבל לחוות הדעת של הקרימינולוגית הקלינית ומצא שהסיכון להישנות עבירות אומנם נמוך, אך המסוכנות מהמערער אינה כפי שנכתב בחוות הדעת. על יסוד כל האמור קבע בית המשפט כי הסדר הטיעון סביר ומאזן נכונה בין כל השיקולים שצריכים לעניין. העונש נקבע כאמור בתחילת פסק דין זה.

מכאן הערעור שלפנינו, שבו משיג המערער על חומרת העונש.

טענות הצדדים

15. המערער מבקש להקל בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו. לטענתו, בית המשפט קמא שגה בכך שלא קבע את מתחם העונש הראוי. נטען כי השגיאה היא עקרונית משום שיש לקבוע את מתחם העונש הראוי גם במקרה שהצדדים נקשרו בהסדר טיעון, וכי השגיאה באה לביטוי קונקרטי משום שנמצאה קשת רחבה של ענישה בעבירות מסוג זה. המערער סבור כי האישומים בעניינו עולים כדי אירוע אחד, ולא כמה אירועים. עוד הוא טוען כי סעיף 347ב לחוק – שמכונה, לדברי המערער, על שמו – נחקק לאחר מעשיו כדי להתמודד עם מעשים דומים וקובע עבירה שהולמת אותם. על כן, נטען, יש לגזור את דינו לאור סעיף זה ולהגביל את עונשו לעונש המרבי על עבירה זו, 4 שנות מאסר. המערער מוסיף כי בית המשפט המחוזי נתן משקל רב מדי לנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, ומשקל נמוך מהראוי לנסיבות המקילות, לאפשרות לחרוג ממתחם העונש הראוי בשל שיקולי שיקום ולענישה במקרים קודמים שההגנה הגישה לעיון בית המשפט. הוא הדגיש את הודאתו, את קבלת האחריות על מעשיו ואת העובדה שהסדר הטיעון חסך עדות חוזרת של המתלוננות.

16. המשיבה טוענת כי גזר הדין מפורט, מנומק וראוי. היא מדגישה כי המערער ניצל את מצוקת המתלוננות בתחכום, בתכנון ובמניפולטיביות כדי לספק את מאווייו במשך זמן רב. עוד צוינו המעמד של המערער והסמכות שלו כלפי המתלוננות. המשיבה עומדת גם על הנזק שנגרם למתלוננות. היא מוסיפה כי לטעמה מתחם העונש הראוי היה גבוה ממה שהוסכם עליו בהסדר הטיעון, ולכן היא לא ביקשה לקבוע את מתחם העונש הראוי בבית המשפט המחוזי. המבקשת טוענת כי הודאת המערער היא פורמלית בלבד, הוא לא הביע חרטה אמיתית ואין מקום להקל בעונשו משיקולי שיקום. כמו כן, צוין כי החיסכון בעדות המתלוננות הוא חלקי משום שמדובר בחיסכון של עדות חוזרת לאחר עדות במהלך פרשת התביעה. עוד טוענת המשיבה כי כל אישום הוא אירוע בפני עצמו, וכי ממילא יש לתת משקל לכל מעשה. נטען אף כי סעיף 347ב אינו חל בעניינו.

17. לפני שנכריע בערעור נציין כי הצדדים העלו, זה בכה וזה בכה, טענות שחורגות מכתב האישום המתוקן. המערער טען כי לא ניתן משקל לסתירות בעדויות מתלוננות. המשיבה טענה שגזר הדין מבוסס גם על התרשמות מעדויות שנשמעו בפרשת התביעה. אין מקום לטענות אלו. הלכה היא כי "עם הסדרי טיעון, אין לבית המשפט אלא את העובדות והנסיבות בהן הודה הנאשם, ואל לו להביא בחשבון, לצורך גזירת הדין, עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה הנאשם במסגרת הסדר הטיעון עמו" (ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (14.10.2014)). ראו גם סעיף 40(ד) (לחוק). עונשו של המערער נגזר על בסיס כתב האישום המתוקן, ולא על בסיס עדויות שנשמעו קודם לכן במשפטו. בדין לא קבע בית המשפט המחוזי דבר בסוגיות מהימנותן וההתרשמות מהן, ואף אנו לא נעסוק בכך.

דיון והכרעה

לאחר ששקלנו את טענות הצדדים בכתב ובעל פה, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

18. הלכה היא כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בחומרת עונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה או אם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ע"פ 4701/16 אבו סבלאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.10.2017)). להלכה זו משקל מוגבר בנוגע לעונש שנמצא בטווח שהצדדים הסכימו לו בהסדר טיעון, וערכאת הערעור תתערב בו רק בהתקיים נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.2013) (להלן: עניין פלוני (הסדר ומתחם))). לא שוכנענו כי המקרה דנן בא בקהלם של המקרים האמורים.

19. כידוע, בבואו להכריע אם לקבל הסדר טיעון בין התביעה להגנה, על בית המשפט לבחון את ההסדר על רקע, בין היתר, העונש ההולם לעבירה (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 608–609 (2002)). סימן א'1 לפרק ו' לחוק מורה כיום כיצד לקבוע את העונש לעבירה. כלי מרכזי בתהליך זה הוא קביעת מתחם העונש ההולם על פי הנסיבות המנויות בחוק (סעיפים 40 ו-40ט לחוק; ע"פ 8641/12 טעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772, 790–792 (2013) (להלן: עניין טעד)). שאלה היא אם בית משפט שבוחן הסדר טיעון חייב לקבוע במדויק את מתחם העונש ההולם. בשאלה זו נשמעו שתי דעות בבית משפט זה. לפי דעה אחת, יש לקבוע את מתחם

העונש ההולם כרגיל (ראו למשל עניין פלוני (הסדר ומתחם); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (30.4.2017) (להלן: עניין מצגר)). לפי דעה שנייה, במקרים מסוימים, למשל כאשר הצדדים הסכימו על טווח ענישה שנופל בבירור בתוך מתחם הענישה, אין צורך להרחיב בקביעת המתחם (ראו למשל ע"פ 6943/16 גלקין נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (28.1.2018)). כאמור, בענייננו פעל בית המשפט המחוזי לפי הדעה השנייה, והמערער משיג על כך. את דעתי שלי הבעתי בעניין מצגר. מכל מקום חשוב להדגיש כאן כי אילו היה נקבע מתחם העונש ההולם למערער, הדעת נותנת כי הוא לא היה מקל עם המערער יותר מהטווח שהוסכם עליו בהסדר הטיעון, שבמוצהר ומטבע הדברים משקף רמת ענישה שנותנת ביטוי להסכמות בין הצדדים. בהמשך לכך נזכיר כי תפקידנו בערכאת הערעור הוא לבחון את סבירות העונש שהערכאה הדיונית הטילה. "משנקבע כי העונש שגזרה הערכאה הדיונית מצוי במתחם הסבירות, אין מקום להתערב בו גם אם נפלה טעות בקביעת מתחם הענישה ההולם על-ידי הערכאה הדיונית" (ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי, פסקה 8 (24.11.2014)). כפי שיובהר להלן, לטעמנו העונש שבית המשפט המחוזי גזר הוא עונש סביר בהתחשב בנסיבות העניין, ועל כן איננו נדרשים למתחם המדויק.

20. המערער הורשע בעבירות רבות. לפי סעיף 40 לחוק, יש לקבוע אם הן אירוע אחד או כמה אירועים, ובמקרה שהן כמה אירועים – אם יש לגזור עונש נפרד לכל אחד או עונש כולל (עניין טעד, עמ' 789). המבחן לזיהוי מספר האירועים הוא מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)). בית המשפט המחוזי קבע כי העבירות בענייננו נחשבות לכמה אירועים. המערער טוען כי יש לראות בהן אירוע אחד. ספק אם כך הוא. המעשים – במתלוננות השונות ובכל מתלוננת לעצמה – נעשו בזמנים שונים ומובחנים. אולם בלי לקבוע מסמרות בשאלה זו וגם אם המערער צודק בטענתו, אין בה כדי לסייע לו. ראשית, בית המשפט המחוזי גזר למערער עונש כולל, ועל כן פחתה החשיבות של מספר האירועים לקביעת העונש. שנית, כפי שנקבע בעניין ג'אבר, גם בקביעת העונש על אירוע אחד יש להתחשב במספר המעשים של הנאשם: "לעתים, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים יכולה לשוות לו מידה נוספת של חומרה" (שם, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). מעשי העבירה של המערער רבים ונפרדים זה מזה, הן לפי המבחן הצורני-עובדתי, הן לפי מבחן הערך החברתי המוגן. יש לתת ביטוי הולם לעובדה זו בגזר הדין גם אם רואים בכולם אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

21. המערער הורשע בעבירות מין לפי סעיף 345(א)(2) לחוק או בנסיבותיו. סעיף זה דן באינוס אישה בהסכמתה "שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה". המערער ביקש לקבוע כי גבול עונשו נמצא דווקא בסעיף 347ב לחוק, שחוקק במהלך ניהול משפטו בבית המשפט המחוזי (חוק העונשין (תיקון מס' 122), התשע"ו-2016, ס"ח 718). העונש המרבי על עבירה לפי סעיף 347ב הוא 4 שנות מאסר, ולטענת המערער יש בכך כדי להגביל את העונש שאפשר להטיל עליו (על תחולה למפרע של תיקון מקל בדיני העונשין ראו סעיפים 4–6 לחוק; רע"פ 8273/13 מדינת ישראל (עיריית תל אביב-יפו) נ' חיימוביץ' (25.12.2014)). אין בידינו לקבל טענה זו. סעיף 347ב חל על

"כהן דת הבועל אישה או העושה מעשה סדום באדם, שמלאו להם שמונה עשרה שנים, במהלך התקופה שבה ניתן להם ייעוץ או הדרכה על ידו או סמוך לאחר מכן, בהסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בייעוץ או בהדרכה שניתנו להם על ידו" (סעיף 347ב(ב) לחוק, ההדגשה הוספה – ע' פ').

סעיף 345(א)(2) וסעיף 347ב(ב) עוסקים שניהם בהסכמה פגומה. הפגמים בהם שונים זה מזה. סעיף 345(א)(2) דן (לענייננו) בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה, כלומר "האישה אינה מודעת לקיומם של יחסי מין בהקשרם החברתי המקובל על מכלול רבדיו, ולמעשה מסכימה לחדירה לגופה על בסיס מצג השווא שהוצג לה כי כלל אין מדובר במעשה מיני אלא [כבענייננו] במעשה טיפולי" (ע"פ 5097/07 פחימה נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(1) 830, 846 (2009) (להלן: עניין פחימה), בהסתמך על עמדת השופטת ד' דורנר בע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) 2 (1995). ראו גם ע"פ 216/16 רדיאדה נ' מדינת ישראל, פסקאות 41–43 (29.1.2017); ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, פסקאות 77–83 לפסק דיני (17.2.2011) (להלן: עניין גולדבלט)). במילים אחרות, האישה מסכימה לקיום המעשה המיני בחושבה שאין לו הקשר מיני (ולפחות זה אינו ההקשר העיקרי של הדברים. ראו מחלוקת השופטים בעניין פחימה), ואין לה מודעות לאופי המיני של המעשה. לעומת זאת, בעבירה על סעיף 347ב לחוק האישה מבינה את ההקשר המיני של המעשה, והיא הסכימה לו לא מרצונה החופשי המלא אלא בשל תלות בעושה. יוזמי סעיף 347ב לחוק עמדו אף הם על ההבחנה בין שני הפגמים וציינו כי הסעיף החדש לא יחול על פגמים דוגמת אלו כאן. הדברים כמו נכתבו לענייננו:

"יודגש כי על מקרים שבהם הסכמת מקבל הייעוץ כה פגומה עד כי אין ביכולתו לגבש הסכמה כלל, ובמקרים שבהם כהן הדת השיג את הסכמת מקבל הייעוץ במרמה

לגבי מיהות העושה או מהות המעשה, ימשיכו לחול עבירות המין הנוגעות לעניין (אינוס, מעשה סדום ומעשים מגונים) הקבועות בחוק היום. כך, למשל, מקרה שבו כהן דת הציג את המעשים המיניים במקבל הייעוץ כחלק מהטיפול בו ייכלל בעבירות המין החמורות" (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 125) (יחסי מין תוך ניצול תלות נפשית ממשית במסגרת ייעוץ או הדרכה של כהן דת), התשע"ו-2016, ה"ח הכנסת 81, 81. ההדגשות הוספו – ע' פ').

אין בידנו לקבל את טענת המערער כי אפשר ללמוד מכינוי מקובל לסעיף 347 לחוק ומהדיונים בכנסת כי הסעיף מכוון לעניינו. כידוע, כותרת שוליים רשמית של סעיף חוק אינה "אוצרת סמכות להשתלט על גופה של הוראת החוק" (דנ"פ 2980/04 אויקו נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 34, 49 (2005)). כינוי בציבור לחוק – בלי לקבוע מסמרות בשאלה אם יש לסעיף 347 לחוק כינוי שמתקשר למערער – ודאי שלא יגבר על לשון החוק ועל תכליתו. מן הכלל אל הפרט: המערער עשה במתלוננות מעשים שמבחינתו היה להם אופי מיני ושמתרתם הייתה סיפוקו המיני. אולם מנקודת מבטן היה מדובר בטיפול, ולא היה לדברים היבט מיני כלל. אף אם הייתה למי מהן "תלות נפשית ממשית" במערער, כלשון סעיף 347(ב) לחוק, אף לא אחת מהן הסכימה לעשיית מעשה מיני בה בשל כך. על כן אין בנסיבות העניין תחולה לסעיף 347 ולעונש הקבוע בו. יש לבחון את עונשו של המערער לפי העבירות שהוא הורשע בהן בנסיבות סעיף 345(א)(2) והעונשים שקבועים להן.

22. בחנו את העונש שקבע בית המשפט המחוזי למערער, ולא מצאנו עילה להקל בו. כמה שיקולים מחמירים יש בנסיבות שקשורות בביצוע העבירות. שיקול מחמיר ראשון הוא מהות העבירות. עיקרן עבירות מין רבות של מעשה מגונה (ועבירה אחת של ניסיון לעשותו) ואף עבירה של גרם מעשה אינוס ועבירת ניסיון אינוס. המערער פגע בערכים החברתיים שמוגנים בהן (סעיף 40ג(א) לחוק). עבירות המין נועדו "למנוע את הכפפתו של אדם לתאוותו של אחר בניגוד לרצונו ולהסכמתו" (ע"פ 7128/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דיני (16.5.2018) (להלן: עניין פלוני (מעשה מגונה)). עבירת האינוס מגינה "על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על הַאֲגִי" (ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289, 329 (2000)). עבירת המעשה המגונה נועדה "למנוע פגיעה בביטחונו האישי של הפרט, בצנעתו, בפרטיותו ובאוטונומיות הרצון החופשי שלו" (עניין פלוני (מעשה מגונה), פסקה 12 לפסק דיני). לאלו נלווה כאן רכיב של מרמה. המרמה פוגעת עוד יותר בעיקרי ערכים אלו. כידוע, בעבירות המין נודעת חשיבות רבה ליסוד ההסכמה. "אישה הנותנת הסכמתה לקיומם של יחסי מין ... מבלי שהיא מבינה את ההקשר המיני

שבמעשה – כמוה כאישה אשר לא נתנה הסכמתה כלל. הסכמה שכזו לאו הסכמה היא” (ע”פ 9619/08 פלוני נ’ מדינת ישראל, פסקה 28 (28.1.2010)). ראו גם עניין פחימה, עמ’ 843). המרמה מבקש להביא את המרומה לעשות מעשה, להסכים לו או להימנע ממנו אף שאילו ידעה את האמת, לא הייתה המרומה פועלת כרצון המרמה. זו פגיעה באוטונומיה של המרומה. יש כאן פגיעה כפולה בכבודה. ראשית, המרמה מתייחס אל המרומה כאל כלי למימוש רצונו בהתעלם מהרצון החופשי של המרומה. שנית, בהיודע האמת חשה המרומה שניצלו לרעה את חולשתה, את העדר הידיעה שלה או את תמימותה – ועל כן היא תחוש מושפלת. במעשיו פגע המערער בערכים בסיסיים אלו פגיעה קשה. נוסף על כך, המערער הורשע גם בשתי עבירות שיבוש מהלכי משפט. בכך הוא פגע בערך גילוי האמת (בנפרד מהפגיעה באמת שגלומה ברמותו את המתלוננות) ובשלטון החוק.

23. שיקול מחמיר נוסף בנסיבות שקשורות לביצוע העבירות עניינו מספרן ומשכן. המערער הורשע בפגיעה ב-8 מתלוננות. כל אחת מהן חוותה (במידות משתנות) פגיעה בערכים שציינו. העבירות נפרסו על פני תקופה ארוכה. [נמחק עקב צו איסור פרסום]. המספר ופרק הזמן מלמדים כי אין מדובר במעידה רגעית או במשובה חולפת. המערער פעל בדפוס קבוע ועשה לו הרגל לפגוע בנשים בנות קהילתו. זו פגיעה חמורה יותר בערכים המוגנים (סעיף 40ג(א)(1) לחוק). נעיר באשר לנקודה זו כי המערער הסתייג מהקביעה שהוא תכנן מראש את מעשיו, שהרי המתלוננות פנו אליו לעזרה. דפוס הפעולה שלו מצביע על ניצול מחושב של הזדמנויות שניקרו בדרכו, ואף בזאת יש היבט תכנון.

24. שיקול שלישי לחומרה בנסיבות שקשורות לביצוע העבירות נובע מכך שהמערער ניצל את מעמדו ואת האמון שנתנו בו המתלוננות (סעיף 40ט(א)(11) לחוק). המערער היה ראש קהילה ובעל השפעה רבה. המתלוננות היו חברות בקהילה. השפעתו הדתית עליהן הייתה גדולה. הן עשו להן רב ונתנו בו אמון. הן סמכו עליו בעניינים אישיים והסכימו לעשות ככל אשר הורה אותן. דומה שהתקיימה בהן ההנחיה של רבי אלעזר בן שמוע: ”יהי ... [מורא רבך כמורא שמים]”. אך המערער לא הקפיד על הנחיה אחרת של רבי אלעזר: ”יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך” (משנה, אבות ד, יב). יפים לכאן דברים שאמר השופט נ’ הנדל בהקשר שונה מעט: ”רבה של קהילה אמור להוות משען ומקור נחמה עבור כלל הציבור ... והנה במקרה שלפנינו התהפכו היוצרות – המשען המדומה התברר כפח ומוקש” (ע”פ 6179/12 טובול נ’ מדינת ישראל, פסקה 4 (17.4.2013)). רבנים וגורמים אחרים שמשמשים ראשי קהילות ועמודי תווך בהן,

עשויים לסייע סיוע רב לבני קהילה (ואחרים) שזקוקים לעזרה, לתמיכה ולהנחיה. המערער עצמו עשה זאת במקרים רבים. בשל כך הם קונים לעצמם מעמד בכיר בקהילה ואמון וביטחון מצד חבריה וחברותיה. בני הקהילה עשויים להפקיד את עצמם בידי ראש הקהילה כדי להיעזר בניסיונו וביכולותיו. הם עשויים לוותר במעמד זה על השליטה בגורלם או על חלק גדול ממנה משום שהם מאמינים שתצמח להם תועלת רבה יותר ממה שיורה ראש הקהילה. כפי שתיאר השופט א' א' לוי בהקשר אחר:

"המפגש בין איש דת למאמין המבקש עצה מאופיין מעצם טבעו בהבדלי כוח ומעמד, נוכח העובדה כי האחד מחזיק בסמכות רוחנית והאחר רואה עצמו כפוף לה. במפגש כמו זה מתעורר החשש שהמאמין יבטל את רצונו מול עצתו-הנחייתו של איש הדת, תוך שהוא מוותר על רצונו החופשי ... חשש זה אך מתעצם מקום בו לאיש הדת היכרות מוקדמת עם המאמין, למשל מקרה בו מדובר בכהן דת של הקהילה אליה משתייך המאמין, או מקום בו מדובר בדמות דתית ידועה בעלת מעמד וסמכות רוחנית מיוחדת" (ע"פ 9808/06 סנקר נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.7.2010)).

המערער ניצל לרעה את האמון של המתלוננות בו בשעתן הקשה. הוא הפעיל אותן לצרכיו במקום להיטיב את מצבן.

25. שיקול מחמיר רביעי בנסיבות ביצוע העבירה נסוב סביב הנזק שגרם המערער למתלוננות (סעיף 40ט(א)(4) לחוק). מטעמים של צנעת הפרט לא ניכנס למלוא הפרטים שעולים מתסקירי הנפגעות, ונפנה למה שכתבנו בתיאור גזר הדין של בית המשפט המחוזי. נזכיר כי נערכו תסקירים ל-[נמחק עקב צו איסור פרסום] מתלוננות ([נמחק עקב צו איסור פרסום] האחרות סירבו לכך שייערך תסקיר בעניינן). ל-[נמחק עקב צו איסור פרסום] מתלוננות אלו נגרמו נזקים נפשיים ארוכי טווח. הפגיעה באמון, תחושות ההשפלה והניצול, ירידת הביטחון העצמי וירידת הביטחון באחרים מלוות אותן בכל יום. [נמחק עקב צו איסור פרסום]. אלו נזקים חמורים. המערער טען כי התסקירים דיברו ב"הערכות" ולא בקביעת עובדות מוחלטות. אף אם יש לקרוא את התסקירים כך – ואיננו קובעים זאת – ראוי להתחשב בהם.

26. לסיכום הדיון בשיקולים המחמירים שנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה נאמר כי יש לתת להם משקל הולם בבחינת העונש שנגזר למערער. לצידם יש להתחשב בשיקולים מקילים.

27. נסיבות שונות עומדות לזכות המערער. המערער הקים ישיבה ועמד בראש קהילה. הוא סייע לרבים מבניה ובנותיה בהיבטים שונים בחייהם, כפי שעלה מעדויות עדי האופי. עברו נקי. יש לשים לב אף לגילו (הוא יליד שנת 1968), למצבו המשפחתי (הוא נשוי ואב ל-8 ילדים) ולמצב הרפואי של אימו. עניינים נוספים שיש לתת להם משקל הם הודאת המערער במעשיו והחיסכון בעדות חוזרת של המתלוננות. דומה שהשיקול האחרון היה שיקול עיקרי בכריתת הסדר הטיעון, ואף אנו ניתן לו משקל הולם בבחינת העונש של המערער.

28. נתנו את דעתנו לאירועים לאחר גילוי המעשים. המערער היה נתון במעצר ועבר בו חוויות קשות. מצבו הרפואי הורע. משפחתו נאלצה לעזוב את צפת. אשר לפגיעה במעמדו יש לזכור כי אובדן המעמד בא למערער כתוצאה ממעשיו וקשור אליהם במישורין. מי שעובר עבירות כלפי בנות קהילתו, אינו ראוי להמשיך להנהיג אותה.

29. בחנו עונשים שהוטלו במקרים אחרים, בהם אלו שבית המשפט המחוזי סקר ואלו שהגישו הצדדים. אכן קיים מנעד רחב של עונשים, בהתאם לנסיבות כל מקרה. כך למשל בע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל (6.2.2008) הוטלו 6 שנות מאסר בפועל על עבירות מין במרמה ב-5 נשים במסווה של מעשי אומנות. באותו מקרה לא היו יחסי תלות בין המתלוננות במערער. בעניין גולדבלט הושתו 6 שנות מאסר בפועל על עבירות מין ועבירות קבלת דבר במרמה בתלמידות משחק; הן היו קטינות, נסיבה מחמירה שאינה קיימת כאן, אך מספרן נמוך ממספר המתלוננות וגם מספר המעשים שונה בתכלית. לעומת זאת, ברע"פ 8071/17 אשד נ' מדינת ישראל (22.11.2017) נקבע כי עונש של 8 שנות מאסר בפועל על מעשים מגונים במרמה בשתי מתלוננות אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת. שקלנו גם את טיעוני המערער בהתייחס לחוות הדעת שהגיש בהתייחס למסוכנותו. גם אם נניח – לצורך הדיון ובלי להכריע בכך – כי יש מקום לקבל הערכה זו, ברי כי אין בכך כדי לשמש תשתית מספקת לסטייה מרמת הענישה המקובלת מטעמי שיקום (ראו והשוו ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקאות 23, 26–28 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז (18.4.2018)).

30. סיכומם של דברים: לא מצאנו שבית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של המערער. בית המשפט דן במפורט בשיקולי הענישה, נתן להם משקל הולם ואיזן ביניהם. החומרה הרבה שנודעת למעשי המערער, מצד אחד, והשיקולים לזכותו (בעיקר אלו שעמדו ברקע הסדר הטיעון), מצד שני, באו לידי ביטוי בעונש שנגזר. בית

המשפט לא סטה לחומרה מרמת הענישה הנוהגת כלל ועיקר. משום כך לא ראינו להתערב בעונש כעתירת המערער.

סוף דבר: הערעור נדחה.

ש ו פ ט

השופט י' אלרון:

אני מסכים לחוות דעתו המנומקת של השופט ע' פוגלמן ואבקש להוסיף מספר הערות משלי.

כמתואר בפרק המבוא שבכתב האישום, המערער שימש במשך תקופה של עשור ומחצה ראש ישיבת "אורות האר"י" בצפת, ובמסגרת תפקידו היה אחראי על מוסדות הישיבה, רבניה, ותלמידיה, תפקד כרב קהילה, והיה בעל מעמד ודמות משפיעה בעיר ומחוצה לה. למתבונן מבחוץ נדמה המערער כדמות מופת נערצת.

דווקא משום כך, לא ניתן שלא להזדעזע מהמעשים החמורים בהם הורשע, מעשים מכוערים ומעוררי סלידה, אשר פגעו פגיעות רעות וקשות בנשות קהילתו.

אדם המהווה סמכות רבנית, סמכות תורנית וסמכות מוסרית סרח וסטה מדרך הישר אל מחוזות עבריינות המין הנלוזה ביותר.

המערער ניצל בערמה רבה את מעמדו כסמכות רוחנית בעלת השפעה דרמטית על המתלוננות ובני זוגן, שהיו חלק מקהילתו, כדי לספק את גחמותיו המיניות המעוותות. המערער עשה כן בהזדמנויות רבות ולאורך תקופת זמן בת עשר שנים תמימות, תוך פגיעה חמורה בשמונה נשים שונות. דבר זה מלמד שאין המדובר במעידה חד-פעמית אלא בדפוס פעולה חוזר ונשנה, וכך על מחשבה ותכנון מראש של המעשים.

המערער ביצע את העבירות במסווה של "טיפול" שביכולתו להועיל להן, ומתוך ההערכה והאמון המוחלט שלהן בו, בתמימות כוונותיו וביכולותיו הרוחניות.

בכך ניצל המערער את מצוקותיהן הרגשיות והפיזיות של קרבנותיו, ואת התלות הנפשית שלהן בו.

קשה להפריז בעוצמתה של הפגיעה שגרם המערער לנשים שביצע בהן את העבירות, כפי שעלתה מתסקירי נפגעות העבירות שהוגשו לבית המשפט המחוזי וכפי שהוצגה גם בפנינו.

מעבר לפגיעה הקשה באוטונומיה שלהן על גופן, יצרו מעשיו של המערער אצל הנפגעות תחושת בגידה חריפה מצד מי שהיה עבורן מקור סמכות עליונה, כמו גם תחושות ייסורים, אשמה והשפלה על שהלכו שולל אחרי המצג שהציג להן. כל אלו יצרו צלקות עמוקות בנפשותיהן. המתלוננות תשאנה עמן את הפגיעות הקשות בהן כל חייהן, וכפי שהוצג לנו, השלכותיהן ניכרות הן בתא המשפחתי הגרעיני הן במעגל החברתי-קהילתי הרחב יותר.

לנוכח המתואר, כשלעצמי אני מביע פליאה על הסדר הטיעון העונשי אליו הגיעו הצדדים, אף לאחר שהוצג לנו הנימוק שעמד בבסיס ההגעה להסדר.

לגישתי, על אף שהעונש שהוטל על המערער על ידי בית המשפט המחוזי מצוי ברף העליון של טווח הענישה שעליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, עונש זה אינו הולם כלל את חומרת מעשיו. מכל מקום, בנסיבות המתוארות, אין כל הצדקה להפחית מעונש זה.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

1. אני מסכים עם חבריי, השופטים ע' פוגלמן וי' אלרון, כי דין הערעור להידחות. ברצוני להוסיף הערות בשלושה עניינים שעלו בדיון בערעור זה. העניין הראשון הוא סעיף 347 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) והשפעתו על עונש המאסר שראוי להשית על המערער; העניין השני הוא האם יש מקום לחבר את פשעי המערער נגד הנפגעות לסיפור-מעשה אחד למטרת ענישה; והעניין השלישי והאחרון הוא הרתעה.

2. סעיף 347ב לחוק העונשין אוסר על כהן דת לקיים יחסי מין עם אדם "תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בייעוץ או בהדרכה שניתנו [לאותו אדם] על ידו", תוך שהוא מטיל על מבצעי עבירה זו עונש מאסר שלא יעלה על ארבע שנים. סעיף זה חוקק בשנת 2016 כאשר הוא מצטרף להוראות חוק אחרות המגדירות איסורים פליליים המצויים בפריפריה של עבירת האינוס, כהגדרתה בסעיף 345 לחוק. פריפריה זו מורכבת, בין היתר, מהעבירות הבאות: בעילת קטינה (סעיף 346א) לחוק; בעילת אישה בהסכמה שהושגה "[...] תוך ניצול מרות ביחסי עבודה או בשירות או עקב הבטחת שווא לנישואין תוך התחזות [הבועל] כפנוי למרות היותו נשוי [...]" (סעיף 346ב) לחוק; מעשה סדום בקטין (סעיף 347 לחוק); מעשה מיני באדם שנמצא בטיפול הנפשי של העושה, כשהעושה מנצל "[...] תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בטיפול הנפשי שניתן [...]" (סעיף 347א לחוק); וכן מעשה מגונה בנסיבות המתוארות באחד מסעיפי החוק הנזכרים לעיל, כשמעשה מוגדר כ"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים" (סעיף 348 לחוק). בהקשרן של עבירות אינוס פריפריאליות, ראוי שנזכור את מילותיה של פרופ' סוזן אסטרייץ' אשר נאמרו לפני למעלה מ-30 שנה:

"At one end of the spectrum is the 'real' rape, what I will call the traditional rape: A stranger puts a gun to the head of his victim, threatens to kill her or beats her, and then engages in intercourse. In that case, the law – judges, statutes, prosecutors and all—generally acknowledge that a serious crime has been committed. But most cases deviate in one or many respects from this clear picture, making interpretation far more complex. Where less force is used or no other physical injury is inflicted, where threats are inarticulate, where the two know each other, where the setting is not an alley but a bedroom, where the initial contact was not a kidnapping but a date, where the woman says no but does not fight, the understanding is different. [...] In concluding that such acts – what I call, for lack of a better title, "non-traditional" rapes—are not criminal, and worse, that woman must bear any guilt, the law has reflected, legitimized, and enforced a view of sex and women which celebrates male aggressiveness and punishes female passivity" (ראו Susan Estrich, *Rape*, 95 (YALE L.J. 1087, 1092 (1986)).

3. על רקע דברים אלו ניתן להבין את כבדת הדרך שעברו המשפט והחברה מאז ועד היום, בהכירם, בהדרגה, בפליליותם ובחומרתם של מעשים מיניים שהמכנה המשותף שלהם הוא הסכמה מעושה שנפגעת העבירה נותנת למבצעה לאחר שהלה שלל ממנה את היכולת הנפשית להגיד "לא" ולהתנגד תוך ניצול הכוח העודף שלו שמקורו ביחסי תלות או מרות. מעשים כאמור מצויים בפריפריה של עבירת האינוס "המסורתית" וחומרתם, בדרך כלל, נופלת מחומרתה של עבירה זו. דבר זה בא לידי ביטוי בהבדלים בין העונשים המוטלים בגדרו של סעיף 345 לחוק לבין העונשים המושגים על אלו שעוברים עבירות לפי סעיפים 346, 347, 347א ו-347ב לחוק. אין תמה אפוא שהמערער ביקש כי נסווג את מעשיו כמעשים המצויים בגדרו של סעיף 347ב, דהיינו: בפריפריה של אינוס "מסורתי" והרחק מהגרעין הקשה של עבירה זו.

4. מהטעמים שהוסברו על ידי חברי, השופט פוגלמן, בקשה זו עלינו לדחות בשתי ידיים. מעשיו המעוותים של המערער נמצאים קרוב מאוד לגרעין הקשה של עבירת האינוס "המסורתית", שכן הלה ביצעם לאחר שניצל את מעמדו כרב וכראש קהילה וגרם לנפגעות ממעשים אלו לחשוב שמדובר בטיפול ובייעוץ, ולא במעשים מיניים אשר נועדו להביאו על סיפוקו. מעשים אלו ביטלו את רצונן של הנפגעות ומסיבה זו המערער גם נמצא אשם (בין היתר) בביצוע מעשים מגונים ב"אחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(ב)(1) עד (5) [...]" (עבירה לפי סעיף 348(ב) לחוק). עבירה לפי סעיף 347ב לחוק ממוקמת רחוק יותר מהגרעין הקשה של עבירת האינוס מאחר שמבצעה "רק" מנצל את יכולת ההתנגדות המופחתת של נפגעת העבירה מבלי שהוא מבטל אותה כליל כדרכו של המערער. עניין זה הוסבר היטב בדברי ההסבר להצעת התיקון לחוק העונשין שהביאה לחקיקתו של סעיף 347ב, אשר צוטטה על ידי חברי, השופט פוגלמן.

סיפור מעשה אחד או סדרה של עבירות נפרדות?

5. כפי שכבר הזדמן לי להסביר, עיקרון ההלימה, שלפיו אנו מצווים לגזור את עונשיהם של נאשמים אשר נמצאו חייבים בדינם, מקפל בתוכו תפיסה רחבה [...] אשר רואה בענישת העבריין אקט שלטוני המכוון מחדש את שיווי המשקל המוסרי שהופר על ידו. מדובר בתיקון כוללני אשר חייב לשקם את ערכה של הנפגעת מן העבירה כאדם, לאחר שהעבריין שלל ערך זה ממנה, או הפחיתו, על ידי מעשה כפייה פוגעני [...] (ראו ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (11.11.2018) (להלן: ע"פ 3792/18)).

6. מסיבה זו לבדה אין זה ראוי שנראה בערעור זה סיפור-מעשה אחד. עלינו להעמיד לנגד עינינו כל נפגעת ונפגעת ומה שהמערער עולל לה באופן אישי. כך עשתה הערכאה הראשונה, וכך עשינו אנחנו. תסקירי נפגעות העבירה, אשר מתארים את סבלה של כל נפגעת ונפגעת, פרשו בפנינו תמונה מזעזעת, וחברי, השופט פוגלמן, כבר עמד על כך. אוסיף, כי בזכות הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, זכה המערער לעונש קל (קל מדי לטעמי, כפי שיפורט להלן) וכי בלא הסדר הטיעון מן הראוי היה לשימו מאחורי סורג ובריח לתקופה ממושכת יותר, שלא תפחת מעשר שנים. במקרה דנן, רק מאסר ממושך יעמיד על מכונו את ערכה של כל נפגעת ונפגעת כאדם, לאחר שהמערער ביטל את רצונה בעורמה ועשה בה שימוש לצרכיו המיניים במסווה של טיפול.

הרתעה

7. שמענו מפיו של הסניגור המלומד על סבלו של המערער וכן על מה שעבר ועובר על בני משפחתו הקרובה. כמו כן שמענו את דברי הסניגור לפיהם המערער למד לקח ולא ישוב עוד על מעשים דומים. גם אילו שוכנעתי שכך הוא הדבר, לא הייתי מפחית מעונשו של המערער ולו יום אחד משיקול הרתעתי. המושג הרתעה בהקשר זה, משמעו הצבת איום של עונש חמור בפני עבריינים פוטנציאליים כמשקל נגד לפיתוי לביצוע העבירה. כפי שכבר הזדמן לי לומר לגבי עבירות מין של חדרי-חדרים, עונשים בגין עבירות אלו צריכים לחזק את ההרתעה הכללית נוסף על ההרתעה האישית. מדובר בעבירות קשות לגילוי, ולמרבה הצער, קלות לביצוע, דבר שמעצים את תמריץ העבריינים, דוגמת המערער דכאן, לספק את מאווייהם המעוותים על ידי הסבת פגיעה חמורה לקורבנות חסרי הגנה. בנסיבות אלו, יהא זה נכון להגדיל את עונשם של נאשמים באופן משמעותי כדי להרתיע אחרים כמותווה בסעיף 140 לחוק העונשין (ראו Gary S. Becker, *Crime and Punishment: An Economic Approach*, 76 (1968) JOURNAL OF POLITICAL ECONOMY 169, 180).

בהקשר זה, נזכור את דבריה של השופטת ד' ביניש (כתוארה אז) בע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 6 (18.10.2001) (להלן: ע"פ 4920/01):

"[...] שיקול חשוב בין שיקולי הענישה הוא השיקול של הרתעה, הן הרתעה אישית של העבריין הנדון והן הרתעה של עבריינים בכות. בגוורו את דינם של עבריינים משמש בית המשפט פה לחברה כולה, ונושא הוא מסר לציבור העבריינים הפוטנציאליים [...]"

8. יתרה מכך: אף אם נניח כי הרתעה כללית איננה אפקטיבית דיה והחמרת הענישה איננה מפחיתה את מספר עבירות המין המבוצעות באופן משמעותי, הייתי עומד על כך שיש להגדיל את עונשם של נאשמים בעבירות אלו. אומנם הרתעה מוצלחת עדיפה על פני הרתעה חלקית, אך הרתעה חלקית עדיפה על פני העדר-הרתעה. די בכך שהגדלת העונש תרתיע עברייני פוטנציאלי אחד, כגון המערער במקרה דכאן, על מנת שפגיעה מינית בקורבן (ובמקרה זה בקורבנות מספר) תימנע. בכל מקרה כזה – החמרת הענישה תוצדק (כפי שהסברתי בע"פ 3792/18 הנ"ל, פסקה 19).

9. נתינת משקל כאמור לשיקול ההרתעה בגזירת העונש בגין עבירות מין איננה באה בחלל ריק. בשנים האחרונות קיימת מגמה של החמרה משמעותית בהתייחסות לעבירות המין, בשל חומרתן וכחלק מהרצון להיאבק בהן ולמגרן. חקיקת סעיף 347ב לחוק העונשין היא אך צעד אחד בו נקט המחוקק על מנת לבטא מגמה זו, מתוך שורה ארוכה של צעדים (ראו ע"פ 4920/01 הנ"ל, פסקה 9 והדוגמא המובאת שם). על כן, שומה עלינו להחמיר את העונשים במקרים אלו כדי ליצור הרתעה אפקטיבית ככל האפשר.

10. אשר על כן, אני מצטרף לפליאתו של חברי, השופט אלדון על הסדר הטיעון שהקל עם המערער יתר על המידה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, כ"ד בכסלו התשע"ט (2.12.2018).

תוקן היום, כ"ח בכסלו התשע"ט (6.12.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט